

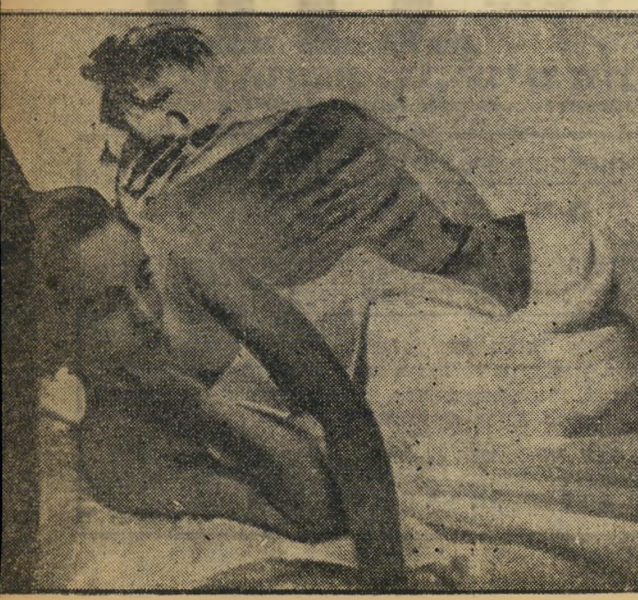
תמיד במבט ביקורתי מעבר לכתפו של הבן, תחשיק שפתיה כתרעומת מוסחית. היא לא תוכל להשלים עם ייחוסיו של הכלה הצעירה, תקונן תמיד בעמקי לבה האהוב נסל לידים שאינן יודעות כיצד לספחו כראוי. שהיא תנהל יום יום, בהכרח או שלא בהכרח, מאבק קני אך עקשני עם כלתה על מקום שתיהן בליבו של להביא את החותנת אל בית הכלה — או להיפך — שו להצית במרידן פתיל לא ארוך ביותר המחבר הו לשורה של מטעני חומר-נפץ, הערוכים בשרשרת ל לה סוף. אין כמעט ספק שההתפוצצות הסופית — לא תאחר לבוא.

עולם. כך מסתיימת כל אגדה הנישואין אינם סוף כל הצרות, אלא של הרשעים ומכשפות להתחיל, מאבקם של הגיבור יפה-התואר מסתיים מאבק זה בנצחון — על כך אין הם המוסר העתיק ביותר בעולם, כי הנישואין הם המוסר המבוסס יום צעירים ישנו מושג ממושמש מאד ואהבה ללא מצרים, התחזקות כפסד ו יותר ועל כל אלה — בניין משפחה הם לעבור יחדיו באור ורוד, מופשט. שוכנים — הריהם מצטיירים בעיניהם חנה כנפיים לא יקשה לקפוץ מעליהן. האמת היא, לפעמים אכזרית יותר.

איך מכיר אותה כלל. לא טרחת אפילו לתהות על קקנה של רותי האמיתית, משום שאתה רואה בה את נערת-הנוהר — מעין מרילין מונרו קולנועית — שאותה יצרת בדמיוןך אולי עוד זמן רב לפני שנפגשת עם רותי. את, רותי, מביטה בעיניך, שצעיף החלום פרוש עליהן במשה קליין, פקיד מדרגה ח' במשרד-האוצר, אולם מוחך הופך איתו מיד לדמות הגברית החסונה של גריגורי פק. איזה קסם אישי שופע מעיניו הנבונות, הטיבות והנוקשות! (ראה זו קרב באור השמש). במקום או במאוחר, סופו של מעטה-הנוהר הבדוי להיקרע, ואז מכבצות מבעד לקרעים שתי דמויות יומיומיות, רגילות ביותר.

6 גיבורי הקולנוע

עניין זה שייך, בעצם, לתקופת החינוך שלפני הנישואין. הכל נפלא ונאה כל כך. הדמיון הוא, כידוע, האמן המומחה לצבוע כל פרט בחיכם הצעירים בחרוד מתקתק. אתה מטיל עם רותי כבר ארבעה חודשים, אולם למעשה — הרשה נא להעמידך על המציאות המרה —

7 המאהב שנעלם

גברים ונשים רבים תולים את כשלון חי הנישואין שלהם באי-התאמה של מזג נפשי, מונח בו משתמשים בדרך כלל במקום המושג המדויק יותר: אי-סיפוק מיני, אהה המכשלות התמורות ביותר לאי-אשר בחיי המשפחה. חי האהבה, בדרגתם היסודית ביותר, אינם אלא מילוי אחת הדרישות שטבע הטבע בכל חי. אולם המין האנושי העלה איתם במשך אלפי שנים לדרגה של אמנות בפני עצמה, וגברים נשואים רבים מודרניים, למרבה האסון, לשכוח אמת פשוטה זאת. לאחר שפג קסם החידיש, הם חדלים לחזר אחרי נשיותם באותה חניניות מקסימה, אותה ביזבו בשפע כה רב בראשית הדרך המשותפת. הם מסתפקים בקיום חיי ברבות הזמן, אולם אין הם מעלים אפילו על דעתם שהנשים זקוקות, כדי להיות מאושרות בחיים המשותפים, להרבה יותר מכך. הבעל הטוב אינו משלה את עצמו אף לרגע אחד כי אם שם פעם טבעת על אצבעה של בת-החיה, הריהו שלו מאז ואילך. הוא אינו שוכח שאסור לו לחדול אף לרגע מלהיות המאהב הצעיר של אשתו, שאם לא כן אל יתפלא אם תמשיך באי-סיפוק לתור אחר המאהב הנעלם.

ם מדוע עליה לכבוש לעצמה את כל כולו ולא להשאיר משוה משלו? נכון, כל אהבה מבוססת על השתייכות, מ כשהשתייכות זאת, הנפכת להרגשת בעלות מוחלטת כל זמנו ועל כל תנועותיו של בן-הזוג, אין מעמסה ה ממנה. יש לו עבודה שהוא מוצא בה עניין, ידידים לו שהוא רוצה לשמור על קשר איתם, הוא חובב כפורט טיולים, הוא אוהב לחזות בשבתות במשחק כדורגל חק, ואפילו אוהב לבזבז חלק ממונו על כוס בירה רת ידידים לעבודה — ובכן, מה יש? מדוע תאסרי את כל אלה גם יחד והעוררי בו את ההרגשה שהנישואין ממנו את השארית האחרונה של חופש אישי? האם יטחך נחושה להרוס את חייכם המשותפים?